

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Domáce potreby Bratislava, š.p. v likvidácii**, so sídlom v Bratislave, Tomášikova 14, IČO: 00 021 288, správcom konkurznej podstaty ktorého je: JUDr. M. K., so sídlom v B., proti povinnému **L. V.**, naposledy bývajúcemu v Š., **o vymoženie sumy 30 164,19 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 23 Er 805/2010, o dovolaní súdneho exekútora proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 31. augusta 2012 sp.zn. 11 CoE 425/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta uznesením z 21. januára 2011 č.k. 23 Er 805/2010-68 exekúciu vedenú na základe exekučného titulu - rozhodnutia, ktoré bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok) vyhlásil za neprípustnú, zastavil ju a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 585,49 € do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení poukázal na § 37 ods. 3, § 57 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1 písm. h/, § 58 ods. 1, § 196, § 200 ods. 1 a ods. 2, § 203 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku, § 14 ods. 1 až ods. 3, § 15 ods. 1 a § 22 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, § 19 a § 103 O.s.p. a § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že exekúcia môže byť vykonávaná len v prospech alebo

v neprospech subjektu spôsobilého byť účastníkom konania. Z pripojeného spisu Okresného súdu Galanta mal za preukázané, že povinný dňa 1. januára 2009 zomrel a dedičské konanie po povinnom bolo uznesením z 30. marca 2009, č.k. 5 D 18/2009-8, zastavené pre nemajetnosť povinného. Povinný stratil právnu subjektivitu, ako aj spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania. Oprávnený spôsobom uvedeným v § 37 Exekučného poriadku nepreukázal existenciu právneho nástupcu povinného, pričom existencia takého subjektu súdu nebola známa. Preto súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju v zmysle § 57 ods.1 písm. g/ Exekučného poriadku. Vychádzajúc z ustanovenia § 196, § 200 ods. 1 a ods. 2 a § 203 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku, s prihliadnutím na skutočnosť, že oprávnený nezavinil zastavenie exekúcie, ako aj že dedičské konanie po povinnom bolo zastavené pre nedostatok majetku povinného, považoval za potrebné na náhradu trov exekútora zaviazat' oprávneného v súlade s § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, keď majetok povinného nestačil ani na úhradu trov exekúcie. Za nevyhnutné trovy exekúcie, potrebné na účelné vymáhanie nároku oprávneného, považoval sumu 585,49 €.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trnave uznesením z 31. augusta 2012 sp.zn. 11 CoE 425/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov exekúcie zmenil (§ 220 O.s.p.) tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Poukázal na § 196, § 197 ods. 1, § 200 ods. 1 a § 203 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku. Konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď v súlade s § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Ustanovenie § 203 Exekučného poriadku predstavuje výnimku zo zásady zakotvenej v § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorej náklady za výkon exekučnej činnosti uhrádza povinný. Ustanovenie § 203 Exekučného poriadku rieši otázku náhrady trov exekúcie v prípade jej zastavenia zavinením oprávneného. Pre záver o zavinení oprávneného je potrebné zistiť, či oprávnený pri náležitej starostlivosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Dospel k záveru, že v danej veci nebol splnený dôvod na použitie výnimky v rámci rozhodovania súdu o trovách exekúcie. Oprávnený nezavinil zastavenie exekúcie, pretože ani pri vynaložení náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvody jej zastavenia, a zároveň v danej veci nedošlo k zastaveniu exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Poukázal, že výklad a použitie ustanovenia § 203 Exekučného poriadku okresným súdom nebolo v rozpore s účelom a cieľom uvedeného ustanovenia, ktoré obsahuje aj zákonnú možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie. Vyplýva to z toho, že citované ustanovenie obsahuje možnosť uváženia opierajúce sa o vyhodnotenie postupu oprávneného, miery jeho zavinenia

a napokon aj intenzity daného zavinenia. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 236/08, podľa ktorého samotná skutočnosť pripúšťajúca v konečnom dôsledku vznik situácie, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Ako dovolací dôvod uvádzal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že Krajský súd v Trnave nesprávne právne vec posúdil, keď: a) sa nevysporiadal s relevantnou skutočnosťou, že v prípade úmrtia povinného v priebehu exekúcie nie je daný dôvod na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a ani dôvodom na jej zastavenie aplikovaním § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, b) nesprávne aplikoval § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, napriek tomu, že okresný súd vykonaným dokazovaním správne zistil skutkový stav, že povinný počas exekúcie zomrel, oprávnený nepreukázal existenciu právneho nástupcu povinného a nemajetnosť povinného bola preukázaná tým, že dedičské konanie po povinnom bolo uznesením zo dňa 30. marca 2009 č.k. 5 D 18/2009-8 zastavené, c) nesprávne právne posúdil otázku náhrady trov exekúcie a povinnosti oprávneného v zmysle § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, napriek tomu, že okresný súd správne, vzhľadom na preukázanú nemajetnosť povinného, aplikoval súčasne § 57 ods. 1 písm. g/ a § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, keď dôvodom na zastavenie exekúcie nebolo iba úmrtie povinného, ale aj jeho nemajetnosť, d) sa nevysporiadal so skutočnosťou, že okresný súd správne aplikoval § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku a nesprávne právne posúdil aplikáciu § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku okresným súdom, pretože oprávnení dedičia nevstúpili podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku do práv a povinností na strane povinného a súčasne, že z dôvodu preukázanej nemajetnosti povinného bol oprávnený správne zaviazaný na náhradu trov exekúcie, e) nevzal do úvahy postavenie súdneho exekútora v zmysle § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého postavenie účastníka konania prináleží súdnemu exekútorovi len v rozhodovaní o trovách exekúcie, tým pádom nebol oprávnený podať odvolanie proti výroku uznesenia okresného súdu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Súdny exekútor tak nemôže niesť následky chybného, nedôsledného rozhodovania súdov vo forme majetkovej ujmy. Zároveň poukázal

na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 1/2006, 5 M Cdo 10/2011 a 7 M Cdo 5/2011. Žiadal preto, aby najvyšší súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnený nepovažoval dovolanie súdneho exekútora za dôvodné a žiadal, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p. a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku) s právnickým vzdelaním, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (vid' uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp.zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp.zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp.zn. 5 Cdo 170/2011 a z 13. septembra 2011 sp.zn. 6 Cdo 4/2011). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Prípustnosť podaného dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to by dovolanie súdneho exekútora bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd vedúcich k zmätočnosti. Dovolací súd skúmal (§ 242 ods. 1 O.s.p.), či v konaní nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník

konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania súdneho exekútora preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

K tej časti dovolania, v ktorej súdny exekútor naznačuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takeého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Takáto vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Najvyšší súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety – kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Dovolateľ v dovolaní ďalej namieta, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, najvyšší súd dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., keď oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože dovolateľ nebol v dovolacom konaní úspešný a oprávnená nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. marca 2016

**JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová